BISBAT DE LLEIDA
Full Dominical

ANY LIV ■ NÚM. 47 | 22 de novembre de 2026 | www.bisbatlleida.org / Aportació voluntària: 0,30 €

CAMINS OBERTS

Una Església que camina

Estimats diocesans,

Moltes persones s'han descobert a elles mateixes quan s'han posat a caminar. Ho dic per pròpia experiència i per la d'un elevat nombre de persones properes. El qui camina és algú que, tard o d'hora, s'adona de l'existència d'aquells bons interrogants que ajuden a créixer per dins: «D'on vinc?», «Cap a on vaig?». El que li succeeix a un pelegrí també té a veure amb el que li toca viure a l'Església. La felicitat es va trobant a mesura que es fa camí.

Una lectura religiosa de joventut —de la qual guardo un gran record personal— tenia per títol *Més important que la meta és el camí*. És ben cert. L'alegria d'haver assolit la fi d'un trajecte és gran, però encara ho és més la d'haver-lo recorregut. Pas a pas reconeixem el gran regal de la vida i, en ella, el do de la felicitat que Déu vol per a tots nosaltres. L'Església no es reconeix com a tal quan resta paralitzada —molt sovint per la por i el dubte—. Quan l'Església es mou, és a dir, es disposa a acompanyar les persones, descobreix el goig de la felicitat.

Però com iniciar un camí? Ens referim a un camí de fe. Volem que el nostre estil missioner desvetlli els bons interrogants, aquells que ens ajuden a posar-nos en marxa. Cal un impacte, és a dir, una qüestió respectuosa i profunda, intel·ligent i alliberadora. Jesús, «camí, veritat i vida», planteja aquests interrogants: «A qui busques?», «Per què plores?», «Què vols?». Els evangelis recullen aquestes preguntes i moltes altres. Són actuals. I com a resposta trobem una invitació: «Vine i segueix-me».

Aquest és l'estil del Mestre, i també ha de ser el de l'Església. Es tracta de proposar, acompanyar i no defallir. La felicitat no és tant una meta com un camí. A tots ens cal recórrer el camí de la vida segons les pròpies condicions espirituals. Vetllar pels talents que Déu ens ha confiat i tenir-ne cura és una concreció responsable de la nostra vocació. El que Déu m'ha donat ho haig de cuidar.

També és cert que hi ha camins de tota mena. Ningú fa el mateix recorregut, però tots, com a Església, passem per paratges molt similars. Sabem que no es pot generalitzar massa, però ho fem. Quan observem un bosc, el veiem ple de vegetació i pensem que tot és el mateix, però cada planta, cada arbre i cada arbust és únic. Així és també el camí de l'Església de Lleida, el qual passa per concretar el nostre pla pastoral, *L'acompanyament és el camí*. S'entén. Ningú pot caminar sol. La nostra felicitat té molt a veure amb el fet d'adonar-nos de la importància de créixer com a comunitat, com a Església que s'acompanya.

Cal recordar —és important— que cal cuidar l'estat de forma. Em refereixo a la pregària. Aquest diàleg íntim amb Déu manté el ritme de la marxa. És la manera de regular la intensitat, la passió, el cansament i el desig de seguir caminant. La pregària és l'espai idoni per encaixar i superar tota mena de cansament. Ja ho hem indicat en altres ocasions: la pregària és allò que ens permet seguir en el camí. Gràcies a ella, ens endinsem en la configuració d'«una existència oberta», és a dir, un testimoni de vida plena, de vida feliç.

L'Església que camina esdevé una Església feliç, perquè enmig dels seus cansaments descobreix el do de l'Amor que habita en ella. Un Amor que fa d'ella «una realitat oberta». L'Església serà feliç quan acompanyarà el caminar de tots els qui volen situar Déu com a meta, però sobretot com a camí.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

L'Escola de Pregària arrenca resant per les víctimes de l'AVE

La primera sessió de l'Escola de Pregària, una nova iniciativa instaurada pel bisbe Daniel dirigida als joves de la diòcesi de Lleida, va iniciar-se el passat 28 d'octubre amb un moment de record i pregària per les 69 víctimes mortals de l'accident ferroviari d'Urda, a la província de Toledo. Va coincidir que el mateix dia s'havia produït l'esfereïdora col·lisió entre dos trens d'alta velocitat, circumstància que va centrar les oracions per les víctimes, per les seves famílies i pel restabliment de les persones ferides. El Bisbat expressa d'aquesta manera el dol per un accident que ha commocionat l'opinió pública del país.

L'Escola de Pregària, que forma part del nou Pla Pastoral, es farà l'últim dimecres de cada mes al cor del presbiteri de la Catedral, a partir de les set de la tarda.

En la primera jornada va comptar amb la música de la coral de la comunitat romanesa, que va interpretar cants de Taizé.

CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que camina

Queridos diocesanos:

Muchas personas se han descubierto a sí mismas cuando se han puesto a caminar. Lo digo por experiencia propia y por la de un gran número de personas cercanas. Quien camina es alguien que, tarde o temprano, se da cuenta de la existencia de esas buenas preguntas que ayudan a crecer interiormente: «¿De dónde vengo?», «¿Hacia dónde voy?». Lo que le sucede a un peregrino también tiene que ver con lo que le corresponde vivir a la Iglesia. La felicidad se va encontrando a medida que se hace camino.

Una lectura religiosa de juventud —de la que guardo un gran recuerdo personal— llevaba por título Más importante que la meta es el camino. Es muy cierto. La alegría de haber alcanzado el final de un trayecto es grande, pero aún lo es más la de haberlo recorrido. Paso a paso reconocemos el gran regalo de la vida y, en ella, el don de la felicidad que Dios quiere para todos nosotros. La Iglesia no se reconoce como tal cuando permanece paralizada —muy a menudo por el miedo y la duda—. Cuando la Iglesia se mueve, es decir, se dispone a acompañar a las personas, descubre el gozo de la felicidad.

Pero ¿cómo iniciar un camino? Nos referimos a un camino de fe. Queremos que nuestro estilo misionero despierte las buenas preguntas, aquellas que nos ayudan a ponernos en marcha. Es necesario un impacto, es decir, una pregunta respetuosa y profunda, inteligente y liberadora. Jesús, «camino, verdad y vida», plantea estas preguntas: «¿A quién buscas?», «¿Por qué lloras?», «¿Qué quieres?». Los evangelios recogen estas preguntas y muchas otras. Siguen siendo actuales. Y como respuesta encontramos una invitación: «Ven y sígueme».

Este es el estilo del Maestro, y también debe ser el de la Iglesia. Se trata de proponer, acompañar y no desfallecer. La felicidad no es tanto una meta como un camino. Todos necesitamos recorrer el camino de la vida según nuestras propias condiciones espirituales. Velar por los talentos que Dios nos ha confiado y cuidarlos es una concreción responsable de nuestra vocación. Lo que Dios me ha dado debo cuidarlo.

También es cierto que hay caminos de todo tipo. Nadie hace el mismo recorrido, pero todos, como Iglesia, pasamos por parajes muy similares. Sabemos que no se puede generalizar demasiado, pero lo hacemos. Cuando observamos un bosque, lo vemos lleno de vegetación y pensamos que todo es lo mismo, pero cada planta, cada árbol y cada arbusto es único. Así es también el camino de la Iglesia de Lleida, que pasa por concretar nuestro plan pastoral, El acompañamiento es el camino. Se entiende. Nadie puede caminar solo. Nuestra felicidad tiene mucho que ver con darnos cuenta de la importancia de crecer como comunidad, como Iglesia que se acompaña.

Conviene recordar —es importante— que debemos cuidar nuestro estado de forma. Me refiero a la oración. Este diálogo íntimo con Dios mantiene el ritmo de la marcha. Es la manera de regular la intensidad, la pasión, el cansancio y el deseo de seguir caminando. La oración es el espacio idóneo para afrontar y superar todo tipo de cansancio. Ya lo hemos señalado en otras ocasiones: la oración es lo que nos permite seguir en el camino. Gracias a ella, nos adentramos en la configuración de «una existencia abierta», es decir, un testimonio de vida plena, de vida feliz.

La Iglesia que camina se convierte en una Iglesia feliz, porque en medio de sus cansancios descubre el don del Amor que habita en ella. Un Amor que hace de ella «una realidad abierta». La Iglesia será feliz cuando acompañe el caminar de todos aquellos que quieren situar a Dios como meta, pero sobre todo como camino.

Con mi bendición y afecto,

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

200 persones a l'Escola de Tardor de Càritas

El Centre Borja de Sant Cugat del Vallès va acollir, el passat 21 d'octubre, la 8a Escola de Tardor de Càritas Catalunya, que va reunir prop de 200 persones entre voluntaris, tècnics, responsables de programes i directius de les deu Càritas diocesanes amb seu a Catalunya.

La jornada, organitzada per Càritas Catalunya, va esdevenir un espai de formació, reflexió i intercanvi d'experiències per afrontar els reptes actuals de l'acció social. La trobada va començar amb una benvinguda institucional i una pregària en què es va destacar la gratuïtat, la cura de les persones i la dignitat humana com a eixos fonamentals de la missió de Càritas.

Al llarg del matí es van desenvolupar diversos tallers sobre la identitat i la missió de l'entitat, la lluita contra els discursos d'odi, la intervenció comunitària, la transmissió de la pobresa i les aplicacions de la intel·ligència artificial en l'àmbit social. També es van abordar els reptes del voluntariat i del finançament del tercer sector.

A la tarda, la companyia Forn de Teatre Pa'tothom va representar l'obra *En Mustafà és al replà*, un teatre fòrum que, mitjançant l'humor i la participació del públic, va convidar a reflexionar sobre el racisme i la xenofòbia.

Els delegats de comunicació coordinen projectes comuns

El Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), integrat pels delegats i sotsdelegats de les delegacions de Mitjans de Comunicació Social de les diòcesis amb seu a Catalunya, es va reunir el passat 2 de novembre al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat per treballar conjuntament en aspectes de la comunicació de forma coordinada.

Presidits pel bisbe Daniel, bisbe responsable del SIMCOS, es va avançar en l'elaboració del fulletó *Església Catòlica. Diòcesis amb seu a Catalunya. Memòria 2025*, que es preveu presentar durant el primer trimestre de 2027. Un altre dels punts de la reunió va ser el seguiment del projecte de renovació del web de la Conferència Episcopal Tarraconense, així com la preparació de futures iniciatives de comunicació.

Finalment, els participants van continuar treballant en la proposta de quatre encartaments extraordinaris interdiocesans del *Full Dominical*, amb la distribució dels continguts i el repartiment de les tasques per a la seva elaboració.

Les trobades de delegats de mitjans de comunicació han agafat especial embranzida durant aquest 2026, amb la intenció que les diferents diòcesis catalanes siguin capaces d'articular propostes comunes en un moment d'especial transformació en l'àmbit comunicatiu.

Nomenaments

Monsenyor Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments:

- **Rafael Allepuz Capdevila**, nomenat membre del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics, amb data 26.10.26.
- **Rosa M.ª Andreu Farré**, nomenada membre del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics, amb data 26.10.26.
- **P. Jesús Bel Gaudó**, OdeM, nomenat rector de la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Lleida, amb data 30.10.26.

3a Jornada del PROSAC

La Jornada de Professionals Sanitaris Cristians (PROSAC) de Lleida arriba enguany a la tercera edició. Organitzada per la Pastoral de la Salut del Bisbat de Lleida, sota el lema «Relacions humanitzades en la pràctica assistencial entre el malalt, la infermera i el metge», se celebrarà el proper 9 de desembre al Paranimf de l'Acadèmia Mariana.

La jornada començarà a les 16.30 h amb la benvinguda als participants i amb una pregària i la introducció a càrrec de Joan Carrera, sj. La primera de les taules rodones, titulada «Discerniment en les relacions entre el malalt, la infermera i el metge: comunicació humanitzada» comptarà amb la participació Montse Gómez, infermera; Eva Miquel, metgessa, i Jesús Pujol, metge, moderats per la metgessa Montserrat Pedrico.

La conversa se centrarà en el procés d'una comunicació que humanitzi la presa de decisions entre el pacient, el metge i la infermera, posant de manifest la importància d'acompanyar el malalt amb una escolta activa i una comunicació clara i respectuosa, per garantir que participi de manera efectiva en la planificació i el seguiment del seu tractament.

La jornada està oberta a tothom qui estigui interessat en l'atenció al malalt, especialment en situació de vulnerabilitat i fragilitat.

L'Escola Cristiana es reivindica en el seu congrés

Més de 800 persones entre titulars, equips directius, docents i professionals vinculats a l'Escola Cristiana es van reunir, el dijous dia 22 d'octubre, al Palau Firal i de Congressos de Tarragona en la segona edició del Quòrum, el congrés de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC).

Sota el lema «Som constel·lació educativa», la jornada va servir per presentar els resultats de tres anys de treball dels Grups d'Experts de la FECC i posar a l'abast dels centres educatius recursos, orientacions i eines per afrontar alguns dels principals reptes educatius del present i del futur.

El programa va incloure ponències sobre lideratge educatiu, intel·ligència artificial, competència lectora i matemàtica, identitat cristiana i cura integral de les persones, amb la participació d'experts com Qing Gu, Francesc Torralba i Miquel Àngel Prats. La trobada va reivindicar el treball en xarxa de les escoles cristianes i la centralitat de les persones en l'educació.

El bisbe Daniel a «Signes dels Temps»

El bisbe Daniel va protagonitzar el passat 25 d'octubre l'entrevista del programa religiós de 3Cat «Signes del temps». El veterà espai de la televisió pública catalana va desplaçar el seu equip a la capital del Segrià per mantenir una extensa conversa amb Mons. Daniel Palau, que es va enregistrar el passat 13 d'octubre al claustre de la Seu Vella, en la qual van abordar els principals temes de l'actualitat diocesana de Lleida, així com aspectes més generals, com ara el llegat que ha deixat la recent visita del papa Lleó XIV.

El programa es pot veure a la carta al portal 3Cat, i també trobareu un enllaç directe a la notícia del nostre web.

REFLEXIONS

Veniu, beneïts del meu Pare

L'Evangeli ens presenta Jesús al costat dels necessitats, incapaç de passar de llarg davant el sofriment. Havia repetit moltes vegades la consigna: «Sigueu compassius com ho és el vostre Pare celestial». I serà la compassió el criteri que farà servir en parlar del judici a la fi dels temps.

Ho explica en una paràbola: davant del Fill de l'Home, és a dir, davant de Jesús, es presentaran totes les nacions. No fa diferències entre el poble escollit i els pobles pagans, no fa distincions entre les diferents religions i cultes.

L'evangelista no descriu els detalls d'un judici. El relat és pròpiament una evocació del Judici Final de tots els pobles. L'escena se centra en un diàleg entre el Jutge, Jesús ressuscitat, i dos grups de persones: els qui han alleugerit el sofriment dels necessitats i els qui han viscut negant-los l'ajuda.

Sempre ha vist l'Església en aquest diàleg la proclamació de l'amor fet realitat amb les obres, com la norma, el criteri segons el qual Déu ens jutjarà.

El missatge que transmet l'Evangeli és: el que dona un valor permanent a la vida no és la condició social, el talent personal o l'èxit assolit amb els anys. El decisiu és l'amor pràctic i solidari amb els necessitats. Aquest amor es tradueix en fets concrets: donar menjar, donar de beure, acollir el foraster, vestir els despullats, visitar el malalt i empresonat...

La seva lloança és gran: els qui s'han atansat a ajudar els necessitats estaran amb Jesús per sempre: «Veniu, beneïts del meu Pare...»

Contràriament, després s'adreçarà als qui han viscut sense compassió i els dirà: «Cada cop que no heu ajudat a un d'aquests més petits, m'ho heu negat a mi». Els qui no s'han compadit d'un necessitat han negat la seva ajuda a Jesús. I sentiran les paraules recriminatòries: «Lluny de mi»... seguiu el vostre camí.

L'Evangeli avui ens torna a sorprendre amb el seu missatge: no hi ha religió veritable, ni política esperançadora, ni proclamació responsable dels drets humans, si no es defensen els més necessitats, s'alleugereix el seu sofriment i es restaura la seva dignitat.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / Sl 23 / Lc 21,1-4]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ **Dimarts** [Ap 14,14-19 / Sl 95 / Lc 21,5-11]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.; santes Flora i Maria, vgs. i mrs., a Còrdova.

25. ■ **Dimecres** [Ap 15,1-4 / Sl 97 / Lc 21,12-19]. Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr., titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs; beata Júlia, rel. camaldulenca; sant Erasme, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. ■ **Dijous** [Ap 18,1-2.21-23 / Sl 99 / Lc 21,20-28]. Sant Silvestre (†1267), abat, fundador de la branca benedictina; sant Lleonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Sirici, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

27. ■ **Divendres** [Ap 20,1-4.11-21,2 / Sl 83 / Lc 21,29-33]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ **Dissabte** [Ap 22,1-7 / Sl 94 / Lc 21,34-36]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. ■ **Diumenge vinent,** I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 63,16b-17; 64,1.4-8 / Sl 79 / 1Co 1,3-9 / Mc 13, 33-37]. Sant Sadurní o Serni, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

Jesucrist, Rei de tot el món (A)

Lectura de la profecia d'Ezequiel
(Ez 34,11-12.15-17)

Això diu el Senyor Déu: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia.» I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu us diu això: «Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits.»

Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,20-26.28)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist, cadascun al moment que li correspon: Crist el primer; després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu, que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu
(Mt 25,31-46)

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra. Després el Rei dirà als de la seva dreta: "Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar; quan tenia set, em donàreu beure; quan era foraster, em vau acollir; quan em veiéreu despullat, em vau vestir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó, vinguéreu a veure'm." Els justos li respondran: "Senyor, quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despullat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us?" El Rei els respondrà: "Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi." Després dirà als de la seva esquerra: "Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar; quan tenia set, no em donàreu beure; quan era foraster, no em vau acollir; quan em veiéreu despullat, no em vau vestir; quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar." Ells li respondran: "Senyor, quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despullat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós?" Ell els contestarà: "Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi." I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna.»

Lectura de la profecía de Ezequiel
(Ez 34,11-12.15-17)

Esto dice el Señor Dios: «Yo mismo buscaré mi rebaño y lo cuidaré. Como cuida un pastor de su grey dispersa, así cuidaré yo de mi rebaño y lo libraré, sacándolo de los lugares por donde se había dispersado un día de oscuros nubarrones. Yo mismo apacentaré mis ovejas y las haré reposar —oráculo del Señor Dios—. Buscaré la oveja perdida, recogeré a la descarriada; vendaré a las heridas; fortaleceré a la enferma; pero a la que está fuerte y robusta la guardaré: la apacentaré con justicia». En cuanto a vosotros, mi rebaño, esto dice el Señor Dios: «Yo voy a juzgar entre oveja y oveja, entre carnero y macho cabrío».

Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,20-26.28)

Hermanos: Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre vino la resurrección. Pues lo mismo que en Adán mueren todos, así en Cristo todos serán vivificados. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después todos los que son de Cristo, en su venida; después, el final, cuando Cristo entregue el reino a Dios Padre, cuando haya aniquilado todo principado, poder y fuerza. Pues Cristo tiene que reinar hasta que ponga a todos sus enemigos bajo sus pies. El último enemigo en ser destruido será la muerte. Y, cuando le haya sometido todo, entonces también el mismo Hijo se someterá al que se lo había sometido todo. Así Dios será todo en todos.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo
(Mt 25,31-46)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga en su gloria el Hijo del hombre, y todos los ángeles con él, se sentará en el trono de su gloria y serán reunidas ante él todas las naciones. Él separará a unos de otros, como un pastor separa las ovejas de las cabras. Y pondrá las ovejas a su derecha y las cabras a su izquierda. Entonces dirá el rey a los de su derecha: "Venid vosotros, benditos de mi padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme". Entonces los justos le contestarán: "Señor, ¿cuándo te vimos con hambre y te alimentamos, o con sed y te dimos de beber?; ¿cuándo te vimos forastero y te hospedamos, o desnudo y te vestimos?; ¿cuándo te vimos enfermo o en la cárcel y fuimos a verte?". Y el rey les dirá: "En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis". Entonces dirá a los de su izquierda: "Apartaos de mí, malditos, id al fuego eterno preparado para el diablo y sus ángeles. Porque tuve hambre y no me disteis de comer, tuve sed y no me disteis de beber, fui forastero y no me hospedasteis, estuve desnudo y no me vestisteis, enfermo y en la cárcel y no me visitasteis". Entonces también estos contestarán: "Señor, ¿cuándo te vimos con hambre o con sed, o forastero o desnudo, o enfermo o en la cárcel, y no te asistimos?". Él les replicará: "En verdad os digo: lo que no hicisteis con uno de estos, los más pequeños, tampoco lo hicisteis conmigo". Y estos irán al castigo eterno y los justos a la vida eterna».

COMENTARI

«Allò que fèieu a aquests germans meus, m'ho fèieu a mi»

Arribem al final de l'any litúrgic. I això ens fa pensar en el final de la història en la que Crist serà el Senyor d'aquesta història, el Rei de tot el món. Les imatges per a descriure aquest regnat per sempre més són diverses. La primera lectura ens presenta el Senyor com el Pastor que *recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades*. És ell mateix *qui les porta a pasturar, que busca l'ovella perduda, embena la que s'havia fet mal, fa posar bona la malalta*. Però al final presenta el Senyor com a jutge, podem dir com a rei: *Judicaré entre l'un i altre, moltons i cabrits*. La segona lectura subratlla sobretot la resurrecció de Crist, *ja que tots moren però tots viuran gràcies a Crist*. I Pau afirma la sobirania del Crist: *A la fi ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder i posarà el Regne en mans de Déu el Pare*. Però el darrer enemic, el més terrible és *la Mort que també serà destituïda*. Al final, *Déu serà tot en tots*. I l'evangeli ens parla del judici: *El Fill de l'home vindrà amb el seu poder i s'asseurà al seu tron gloriós.* Començarà el judici. Què demana el Rei? *Quan tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster em vau acollir, quan em veiéreu despullat em vau vestir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó vinguéreu a veure'm*. Aquest serà l'examen final. Els qui hauran fet tot això *prendran possessió del Regne preparat des de la creació del món*. Els qui no ho han fet *aniran al foc etern preparat per al diable i els seus àngels*. No hi haurà altres preguntes ni altres exigències perquè *tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus per petit que fos, m'ho fèieu a mi*. I *el que deixàveu de fer, a cadascun d'aquests per petit que fos, m'ho negàveu a mi*. Crist és Rei però l'únic que demana és estimar amb fets tots els nostres germans per petits que siguin perquè Crist s'identifica amb ells. No ens demana vèncer cap enemic, ni fer guerres ni atresorar riqueses: només estimar els pobres, els malalts, els forasters...

Mn. Jaume Pedrós

Edició: MCS del Bisbat de Lleida, c/ Bisbe 1, 25002 Lleida; tel. 973 268 628; a/e: mcs@bisbatlleida.org - Web: www.bisbatlleida.org
Dip. legal: L. 1771-2014 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.